

Te întreb despre ficus
când iubirea ta nu mai e decât un scai
pe țărnul sălbatic
ce-și aruncă în calea oricui semințele cu ace
(le-am desprins și eu visător de pe haină)

Privindu-l într-o după-amiază de vară
cum își întinde crengile subțiri
și proaspăt lăcuite spre tine
mă ispitea să-l numesc
un copil al adorației fără sfârșit
sau un cerșetor de lux

Necinstite și perfect ovale frunzele
– și ele c-o lene umbroasă lustruite îndelung –
mizând pe împăcare și voluptate
păreau tăiate dintr-un metal nobil
fără să scoată pe margini colți sau zimți

N-a fost să fiu un alter ego
al acestui biet copac de interior
să mă ramific fără măsură
numai pentru bucuria ta
îndelung alintat
smălțuit de ochiul tău verde

Te întreb despre ficus
deși cuminenția lui de slugă
a plăcerii imediate
și a visului lacom de răsfăț
mi-a ignorat de departe singurătatea

Te întreb despre ficus
când nici pentru tine nu mai sunt
decât lumina mării
care-i vine din fereastră

I ask you about the ficus
when your love is only a thistle
on the savage shore
throwing on everyone's way its harsh seeds
(Dreamy I took them from my coat)

Watching the ficus in a summer afternoon
holding its thin arms to you
I was tempted to call it
a child of endless adoration
or a luxury begger

Unflinching and perfect oval the leaves
– themselves in a shadow laziness –
based on reconciliation and pleasure
seemed cut in noble metal
having no angles or roughness on the edge

I wasn't meant to be an alter ego
of this poor house tree
to grow boundlessly
only for your joy
for a long time caressed
polished by your green eye

I ask you about the ficus
although its perfect obedience
of the immediate pleasure
and of the caressing dream
ignored by far my solitude

I ask you about the ficus
when I am for you only
the sea light
coming to it through the window